

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **T. V.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. KUUK/110335/2019/DS,
JID: 131825/2019/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2020,
č. j. KUUK/007559/2020/DS/Hac,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. KUUK/110335/2019/DS, JID: 131825/2019/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2020, č. j. KUUK/007559/2020/DS/Hac, jímž bylo zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor přestupkových agend (dále jen „magistrát“), ze dne 10. 6. 2019, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/230253/2018/R, č. j. DN01866/2018/BalK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 5. 8. 2018 v 18:18:50 hodin nedbalostním zaviněním na komunikaci č. I/30 mezi obcemi Vaňov a Velké Žernoseky ve směru na Lovosice, jako řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, když mu byla naměřena rychlost 126 km/h, po odečtu odchylky rychloměru 3 % tedy byla žalobci naměřena rychlost jízdy 122 km/h. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 32 km/h. Současně žalobce navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti stran funkčnosti použitého rychloměru, když si správní orgán v souladu se zásadou oficiality nevyžádal protokol o provedení nového ověření rychloměru, z něhož by vyplynul stav rychloměru. Nebylo tedy zjištěno, zda bylo měření provedeno ověřeným rychloměrem, či ověření rychloměru předčasně zaniklo z některého důvodu dle § 7 odst. 2 vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“).
4. Žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť magistrát usoudil, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, ačkoliv tento návod k obsluze rychloměru nebyl v řízení proveden jako důkaz. Z tohoto důvodu je rovněž nepřezkoumatelné žalobou napadené rozhodnutí.
5. Dále žalobce sdělil, že žalovaný se měl s ohledem na zásadu jednotnosti řízení zabývat jeho odvolací námitkou týkající se jeho tvrzení, že policejní vozidlo bylo bourané a na použitém rychloměru byly poškozené úřední značky, a nikoliv danou námitku odbýt s tím, že ji měl žalobce uplatnit v řízení před orgánem Policie České republiky. Žalobce podotkl, že poškozené úřední značky na rychloměru spatřil v kufru policejního vozu. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2015, č. j. 15 A 42/2012-27.
6. Žalobce namítal, že naměřená rychlost vozidla nebyla přesná, když měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, jelikož rychlost vozidla byla změřena při předjížděcím manévru, a tudíž nebyly dodrženy předepsané úhly pro měření rychlosti. Žalobce dodal, že žalovaný se s uvedenou námitkou v odvolacím řízení v podstatě nezabýval a opomněl provést žalobcem navrhovaný důkaz přepisem výsledku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. L. stran chybného změření rychlosti vozidla žalobce. Na podporu svého tvrzení ohledně opomenutého důkazu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108. Žalobce označil za nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že rychloměr nejprve provedl změření rychlosti a až následně vozidlo vyfotil, jelikož žalovaný toto své tvrzení nikterak nedoložil ani neodůvodnil. Pokračoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný neodůvodnil svůj závěr, že měření rychlosti proběhlo správně, když měřené vozidlo se nacházelo v radarovém svazku. Na podporu svého tvrzení o vadném měření rychlosti žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, a ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60.

7. Žalobce konstatoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí stran určení místa přestupku je vágní, jelikož vymezuje úsek dlouhý jedenáct kilometrů, přičemž dle žalobce na tomto úseku neplatí konstantní rychlostní limit 90 km/h v celé jeho délce, ale alespoň na dvou místech platí rychlostní limit 70 km/h. Podotkl, že v důsledku vágnosti výroku rozhodnutí může dojít k porušení zásady *ne bis in idem*. Na podporu svého tvrzení o vágnosti výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. 30 Ca 394/1999, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23.
8. Žalobce uvedl, že při ukládání sankce byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, když mu bylo k tíži přičteno, že porušil zákon a prokazatelně překročil rychlost, jelikož se jedná o znaky skutkové podstaty daného přestupku. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52. Pokračoval, že mu byly k tíži přičteny i zahlazené přestupky, přičemž zdůraznil, že z dikce rozhodnutí vyplývá, že zahlazené přestupky byly zohledněny samy o sobě, a nikoliv v rámci hodnocení osoby žalobce. Dále správním orgánům vytkl, že při ukládání výměry sankce nevzaly v potaz všechna zákonná kritéria (okolnosti přestupku, způsob spáchání přestupku, zavinění, nejvyšší dovolená rychlost byla překročena jen nepatrně). Z uvedených skutečností žalobce dovodil, že sankce byla uložena nezákonně, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45.
9. Závěrem žalobce konstatoval, že nesouhlasí se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále především sdělil, že nemá důvod pochybovat o výstupu z použitého rychloměru a jeho ověřovacím listu. Dodal, že nic nenasvědčuje tomu, že by policejní vozidlo bylo lehce bourané a že jedna z úředních značek rychloměru, byť v kufru policejního vozu, byla poškozená. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115, podotkl, že je pro věc klíčové, že rychlost vozu byla změřena ověřeným rychloměrem. Žalovaný se ztotožnil s úvahou magistrátu, že bylo logické, aby žalobce námitky ohledně vad měření rychlosti uplatnil, když mu byla rychlost změřena. K tomuto dodal, že žalobce ani jeho zmocněnec se přes řádné předvolání z vlastní vůle nedostavili k ústnímu jednání a sami se tak připravili o možnost realizovat svá práva. Žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůraznil, že žalobce v odvolání neuvedl, v čem konkrétně mělo spočívat měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 10 As 67/2015-28.

11. Žalovaný konstatoval, že měření rychlosti proběhlo přímým úsekem, což vyplývá z fotografie na výstupu rychloměru a souřadnic GPS. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, podotkl, že důkazní prostředky dodané Policií České republiky jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to především za situace, kdy žalobce nepopírá, že byla rychlost změřena jemu, ale rozporuje toliko naměřenou hodnotu rychlosti. Upozornil, že žalobce měl možnost vyžádat si ověření nebo kalibraci rychloměru a vydání osvědčení o výsledku dle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný zdůraznil, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru, interní testy a verifikace měření by anulovaly dané měření a k zobrazení naměřené rychlosti na displeji rychloměru by vůbec nedošlo. Uvedené závěry žalovaný podpořil odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017-39. K namítanému neprovedení žalobcem navrhovanému důkazu přepisem výsledku Ing. L. žalovaný sdělil, že v daném případě vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů a zásady materiální pravdy.
12. Žalovaný k žalobní námitce sdělil, že místo spáchání přestupku je zachyceno na souřadnicích GPS uvedených na výstupu z rychloměru, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015-37. K námitce týkající se uložené pokuty žalovaný uvedl, že při jejím ukládání přihlédl k míře nebezpečnosti jednání žalobce, dále k tomu, že žalobce prokazatelně překročil nejvyšší dovolenou rychlost, porušil zákon a přihlédnuto bylo rovněž k výpisu z registru řidičů s deseti záznamy o dopravních přestupcích žalobce, které posoudil v rámci hodnocení osoby žalobce, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41. Žalovaný podotkl, že pokuta nebyla uložena v nejvyšší možné výši.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto způsobem projednání věci výslovně souhlasili.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 17. 8. 2018 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Ústí nad Labem, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 5. 8. 2018 v 18:18 hodin nedbalostním zaviněním na komunikaci č. I/30 mezi obcemi Vaňov a Velké Žernoseky ve směru na Lovosice, když jako řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, přičemž mu byla naměřena rychlost 126 km/h, po odečtu odchylky rychloměru 3 % tedy byla žalobci naměřena rychlost jízdy 122 km/h. Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam s obdobnými údaji o přestupku, dále výstup z rychloměru Ramer 10 C, ověřovací list k danému rychloměru, seznam policistů proškolených k manipulaci s daným rychloměrem a fotografie občanského a řidičského průkazu žalobce, vozidla žalobce a osvědčení o registraci vozidla část I.
17. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát rozhodl příkazem ze dne 11. 9. 2018, proti němuž podal žalobce včasný odpor. Dne 31. 10. 2018 bylo konáno ústní jednání, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, ačkoliv byli k ústnímu jednání řádně předvoláni. Dne 3. 12. 2018 obdržel magistrát od zmocněnce žalobce písemné vyjádření k projednávanému přestupku. Dne 15. 1. 2019 obdržel magistrát od zmocněnce žalobce druhé písemné vyjádření k projednávanému přestupku. Magistrát dne 10. 6. 2019 vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, které po výzvě doplnil. O doplněném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 10. 12. 2019, které pozměnil opravným rozhodnutím ze dne 13. 1. 2020.
18. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
19. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
20. Dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.
21. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...”

22. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, obdobně vyplynulo, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
23. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud primárně zabýval široce vymezenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí především v tom, že magistrát usoudil, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, ačkoliv tento návod k obsluze rychloměru nebyl v řízení proveden jako důkaz, stejně tak nebyl proveden jako důkaz přepis výsledku Ing. L. Žalobce dále spatřoval nepřezkoumatelnost v tom, že žalovaný se nedostatečně zabýval odvolací námitkou týkající se tvrzení žalobce, že policejní vozidlo bylo bourané a na použitém rychloměru byly poškozené úřední značky. Žalobce dále namítal, že žalovaný neměl danou námitku odbýt s tím, že ji měl žalobce uplatnit v řízení před orgánem Policie České republiky.
24. Při vypořádávání námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba vycházet ze závěrů shora citovaných rozhodnutí, které lze vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou žalobce, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí, tvoří v duchu zásady jednotnosti řízení jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným. Magistrát i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námítky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Současně soud podotýká, že je třeba rozlišovat mezi nesouhlasem žalobce s daným odůvodněním rozhodnutí a jeho absolutní absencí, která by mohla zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Prostý nesouhlas žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nemá za následek nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. K výše uvedenému srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75.
25. Soud konstatuje, že stěžejními podklady pro vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí byl výstup z rychloměru Ramer 10 C, ověřovací list k použitému rychloměru a seznam proškolených policistů k manipulaci s daným typem rychloměru, jak vyplývá i ze str. 2 napadeného rozhodnutí. Z uvedených důkazů vyplynulo, že vozidlu žalobce bylo naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti plně funkčním ověřeným rychloměrem,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přičemž měření prováděl policista proškolený k manipulaci s daným typem rychloměru. Na str. 5 napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se nedodržení návodu k obsluze rychloměru, když odvětil, že tyto námitky nebyly dostatečně konkretizovány a měření rychlosti při předjížděcím manévru vozidla žalobce nebylo nikterak nestandardní, když z výstupu z rychloměru bylo patrné, že vozidlo žalobce bylo zaměřeno a vyfoceno v tzv. radarovém svazku. Žalovaný tedy neshledal odvolací námitky stran vadného měření rychlosti důvodnými. Ačkoliv by si soud dovedl představit podrobnější vypořádání dané námitky, jedná se o zcela přezkoumatelné rozhodnutí. K tomuto soud dodává, že ačkoliv to žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nezmínil, z kontextu celého odůvodnění je patrné, že o skutkovém stavu věci stran správnosti postupu při měření rychlosti neměl žádné pochybnosti, a tudíž nepovažoval za nutné provést jako důkaz návod k obsluze rychloměru, ani přepis výslechu Ing. L. Soud tedy nepřisvědčil ani námitce, že by se jednalo o opomenutý důkaz.

26. K nesouhlasu žalobce s vypořádáním odvolací námitky týkající se tvrzení žalobce, že policejní vozidlo bylo lehce bourané a na použitém rychloměru byly poškozené úřední značky, soud uvádí, že s danou námitkou rovněž neztotožnil. Předmětné odůvodnění se nachází na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí a jedná se řádné odůvodnění odvolací námitky. Žalovaný, tím že upozornil na to, že žalobce mohl výhrady stran lehce bouraného policejního vozu a značek na rychloměru uplatnit již při samotné silniční kontrole u hlídky Policie České republiky, přičemž tak neučinil, dovedl nedůvěryhodnost daných tvrzení žalobce, které žalobce ani nikterak nedoložil (např. fotografiemi lehce bouraného policejního vozu z mobilu). Žalovaný se tedy nedopustil opomenutí žalobní námitky, ale danou odvolací námitku přezkoumatelně vypořádal. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné.
27. K námitce žalobce, ve které považuje za nedostatečné vypořádání své námitky poukaz, že měl skutečnost, že vozidlo Policie České republiky bylo bourané, uplatnit již dříve v řízení soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce se ústního jednání ve věci, které se konalo dne 31. 10. 2018, bez dalšího nezúčastnil. Až následně zaslal správnímu orgánu dne 3. 12. 2018 vyjádření k věci. V tomto vyjádření poukazoval na podhuštěné pneumatiky u vozidla Policie České republiky, na kterém bylo měřící zařízení umístěno. Následně dne 15. 1. 2019 zaslal dalším vyjádření ve věci. Až v tomto vyjádření zaslaném více než pět měsíců po spáchání přestupku žalobce uvedl, že si vzpomněl, že vozidlo Policie bylo bourané a na měřícím zařízení byla porušena úřední značka. Nejvyšší správní v rozsudku ze dne 30. 5. 2020, č. j. 1 As 250/2019-49, ve skutkové obdobné věci uvedl: *„V rámci zjišťování skutkového stavu věci z povahy věci musí být některé námitky směřující ke skutkovým vadám konkrétního měření zpravidla uplatněny přímo při samotném měření, resp. v blízkém časovém úseku po něm, neboť pouze tehdy je reálně možné ověřit, zda stanovený rychloměr splňuje příslušné parametry či nikoli, pneumatiky policistů jsou podhuštěné, došlo ke kontrole „přes tacho“, rychloměr je správně kalibrován (ověřen) apod. Uplatnění vznášených námitek po více než roce od provedení vlastního měření se potýká s tím, že s ohledem na plynutí času již nebylo a není možné prověřit, jestli stanovený rychloměr v době předmětného měření splňoval příslušné parametry či nikoli, zda byl v pneumatikách správný tlak, proběhla kontrola „přes tacho“ a tak dále. Pro zjišťování skutkového děje do minulosti totiž platí, že (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015 – 35) „[j]estliže se v důsledku plynutí času snížila či zcela vymizela důkazní hodnota jím [stěžovatelem] navrhovaného důkazu, je pouze důsledkem jeho procesní taktiky, pokud k takovému důkazu nebude přihlíženo, nebo dokonce nebude ani proveden. Prokazovat*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti. Ty může přinést mimo jiné i osoba podezřelá či obviněná z přestupku; neučiní-li tak a správní orgán nemá pochybnosti o svých skutkových zjištěních, nemusí provádět „povinně“ další úkony, které v jiných případech slouží k objasnění skutkového stavu.“ Stěžovatelem vznesené pochybnosti tak nejenom, že byly uplatněny s velkým časovým odstupem, ale navíc nejsou podpořeny jakýmkoliv objektivními skutečnostmi (indiciemi) o tvrzených závadách policejního vozidla či rychloměru, které by zavadaly pochybnosti ohledně zjištěného skutkového stavu věci.“

28. Žalobcovo nijak nedoložené tvrzení uplatněné až po několika měsících vedeného správního řízení v daném případě nebyly podpořeny jakýmkoliv objektivními indiciemi o tvrzených závadách policejního vozu či rychloměru. Rovněž nešlo předpokládat, že stav předmětného vozidla a rychloměru by bylo možné zpětně po tak dlouhé době ověřit. Nelze tak než konstatovat, že bylo důsledkem procesní taktiky žalobce, že ve vztahu k jeho tvrzení správní orgány nepřistoupily k provedení dokazování v tomto směru. Poukaz správních orgánů, že uvedené námitky měl žalobce uplatnit co nejdříve, považuje soud ve světle výše uvedené judikatury za zcela přiměřený. Předmětnou námitku tedy shledal soud nedůvodnou.
29. Dále se soud zabíral námitkou týkající se chybně naměřené rychlosti vozidla, která byla způsobena měřením rychlosti vozidla žalobce při předjížděcím manévru. K této námitce soud považuje za klíčové poukázat na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, kde za asistence znalce dovodil následující závěr ve vztahu k mechanismu rychloměru Ramer 10 C: „Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ Lze tedy učinit závěr, že rychloměr Ramer 10 C použitý i v nyní projednávaném případě při měření rychlosti za jízdy policejního vozidla, je vybaven takovými vnitřními kontrolními mechanismy, které by v případě změření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze rychloměru zajistily, že takové měření rychlosti by neprošlo vnitřním validačním procesem rychloměru a na displeji rychloměru by se žádná naměřená hodnota rychlosti nezobrazila. V posuzovaném případě měření rychlosti prošlo vnitřním validačním procesem rychloměru i přesto, že rychlost byla měřena při předjížděcím manévru, jak je patrné z výstupu rychloměru založeného ve správním spise. V opačném případě by takový výstup z rychloměru součástí správního spisu nebyl. Pro úplnost soud podotýká, že k výše uvedenému závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě vyjádření totožného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odborníka, jehož přepis výpovědi v jiném soudním řízení žalobce navrhoval jako důkaz v rámci odvolacího řízení ve správním řízení.

30. Dle § 6 odst. 1 vyhlášky ověření stanoveného měřidla se potvrdí opatřením stanoveného měřidla úřední značkou na místech určených v certifikátu stanoveného měřidla nebo vydáním ověřovacího listu.
31. Dle § 7 odst. 2 písm. d) vyhlášky platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže byla znehodnocena, popřípadě odstraněna úřední značka.
32. K námitce týkající se zániku ověření rychloměru tím, že žalobce si povšiml poškozených značek na rychloměru, soud uvádí, že žalobce své tvrzení nikterak nedoložil a vzpomněl si na tuto skutečnost až několik měsíců po měření rychlosti. V tomto směru soud odkazuje na závěry týkající se zjišťování skutkového stavu do minulosti uvedené v tomto rozsudku již výše. V posuzovaném případě je součástí správního spisu ověřovací list k použitému rychloměru, který osvědčuje jeho metrologické vlastnosti v době, kdy byla žalobci změřena rychlost. U dotčeného rychloměru metrologické vlastnosti osvědčuje právě zmíněný ověřovací list. Poukaz na poškozené úřední značky s časovým odstupem, kdy již nebylo reálně možné ověřit skutkový stav, považuje soud za účelově vznesenou námitku. S ohledem na dobu uplatnění této námítky a existenci platného ověřovacího listu pro dané zařízení shledal soud i tuto námitku nedůvodnou.
33. Soud tedy nepřisvědčil žalobní námitce týkající se chybně naměřené rychlosti, přičemž zároveň dodává, že skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu a bez důvodných pochybností, když stěžejními podklady pro prvostupňové a napadené rozhodnutí byl výstup z rychloměru Ramer 10 C s naměřenou rychlostí a fotografií vozidla žalobce, ověřovací list k použitému rychloměru osvědčující jeho metrologické vlastnosti a seznam policistů proškolených k manipulaci s daným typem rychloměru. Z daných podkladů je zřejmé, že rychlost vozidla žalobce byla změřena ověřeným rychloměrem a proškoleným policistou, přičemž žalobce žádným důkazem tyto skutečnosti relevantně nezpochybnil. Soud rovněž dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navrhované důkazy přepisem výsledku Ing. L. ze dne 15. 6. 2016 a stanoviskem Autorizovaného metrologického střediska ze dne 24. 4. 2015 pro nadbytečnost, jelikož uvedené důkazní návrhy neměly s ohledem na výše citované závěry judikatury potenciál změnit relevantní skutková zjištění.
34. K námitce týkající se vad výroku soud uvádí následující. Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
35. Soud nepřisvědčil námitce vágního výroku stran určení místa spáchání přestupku a možného porušení zásady *ne bis in idem*. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je skutek vymezen následovně: „*tím, že nedbalostním zaviněním dne 05.08.2018 v 18:18:50 hod., na komunikaci č. I/30 mezi obcemi Vaňov - Velké Žernoseky ve směru na Lovosice, jako řidič motorového vozidla tovární značky MERCEDES BENZ, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost. V úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 90 km/h, mu byla naměřena rychlost 126 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ±3 %, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 122 km/h. Mimo obec překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 32 km/h*“. Ve výroku je tedy specifikováno datum a čas upřesněný na sekundy, označení silnice a její úsek, směr jízdy žalobce a způsob Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchání přestupku, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Takové vymezení skutku jej ve vztahu k zvažovanému porušení zásady *ne bis in idem* dostatečně individualizuje, a to především s ohledem na čas uvedený v sekundách. Dále soud k žalobní námitce uvádí, že ačkoliv místo spáchání přestupku ve výroku není vymezeno jediným bodem, ale úsekem silnice, je takové vymezení v kombinaci s dalšími uvedenými určovateli dostatečné a činí popis skutku nezaměnitelným. Uvedené vymezení místa spáchání přestupku je odůvodněné charakterem přestupku, který byl spáchán za vysoké rychlosti. Nutno rovněž podotknout, že přesné místo, kde došlo ke změření rychlosti je vymezeno GPS souřadnicemi na výstupu rychloměru, který je založen ve správním spise. Samotné souřadnice místa měření jsou pak uvedeny i v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce rovněž tvrdil, že ve vymezeném úseku platil na dvou místech snížený rychlostní limit na 70 km/h, avšak své tvrzení nikterak nedoložil a ani netvrdil, že by ke změření rychlosti došlo právě v úseku takto snížené nejvyšší dovolené rychlosti. Soud tedy ani této žalobní námitce nepřisvědčil.

36. Soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se uložení pokuty. Žalobce namítal, že při ukládání sankce byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, když mu bylo k tíži přičteno, že porušil zákon a prokazatelně překročil rychlost, jelikož se jedná o znaky skutkové podstaty daného přestupku. Pokračoval, že mu byly k tíži přičteny i zahlazené přestupky, přičemž zdůraznil, že z dikce rozhodnutí vyplývá, že zahlazené přestupky byly zohledněny samy o sobě, a nikoliv v rámci hodnocení osoby žalobce. Dále správním orgánům vytkl, že při ukládání výměry sankce nevzaly v potaz všechna zákonná kritéria (okolnosti přestupku, způsob spáchání přestupku, zavinění, nejvyšší dovolená rychlost byla překročena jen nepatrně).
37. Magistrát výši sankce odůvodnil na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, kde mj. uvedl: *„Zhodnocením jednotlivých důkazů bylo prokázáno, že výše jmenovaný svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Při stanovení druhu a výše správního trestu správní orgán posoudil míru nebezpečnosti jednání obviněného. Správní orgán vzal v úvahu i okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, tj. že výše jmenovaný se při jízdě prokazatelně překročil rychlost. Důkazy hodnotil samostatně i ve vzájemných souvislostech a po posouzení dospěl k názoru, že výše jmenovaný nejednal v souladu s právními předpisy. Dále byla hodnocena i skutečnost, že výše jmenovaný porušil zákon, a proto na základě spisového materiálu byl uznán vinným v plném rozsahu sděleného obvinění. Při ukládání sankce bylo také přihlédnuto k výpisu z registru řidičů, ze kterého vyplývá, že jmenovaný vlastní příslušné řidičské oprávnění od r. 1990 a má 10 záznamů o dopravním přestupku.“* Soud uznává, že magistrát nesprávně při určování druhu a výše správního trestu zohlednil i samotné porušení zákona a překročení rychlosti, nicméně uvedené pochybení nedosahuje takové intenzity, aby zapříčinilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Současně je totiž třeba mít na zřeteli, že magistrátu uložil žalobci pokutu ve výši 3 000 Kč, tedy téměř při spodní hranici sazby ze zákonného rozpětí 2 500 Kč až 5 000 Kč. Dané zvýšení uložené pokuty lehce nad spodní hranicí zákonné sazby magistrát odůvodnil především hodnocením osobních poměrů žalobce, tedy jeho přestupkovou minulostí.
38. Soud podotýká, že hodnocení záznamů přestupků, jakožto hodnocení osobních poměrů žalobce vyplývá z kontextu dalšího odstavce na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, kde magistrát uvedl: *„Správní orgán neuložil pokutu v maximální výši, ale po zhodnocení okolností přestupku a k přihlédnutí k osobním a k pracovním poměrům obviněného rozhodl o uložení pokuty v dolní hranici zákonem stanovené sazby ve výši 3.000,- Kč. Uložený správní trest je po zvážení všech okolností považován za odpovídající spáchanému skutku s tím, že bude Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“*

mít dostatečný preventivní i represivní vliv na jednání obviněného jako řidiče do budoucna a ve svém důsledku zabrání opětovnému porušení zákona.“ Z posouzení výše citovaných dvou odstavců prvostupňového rozhodnutí ve vzájemné souvislosti je zřejmé, že historie zaznamenaných přestupků žalobce byla hodnocena v rámci jeho osobních poměrů a soud tudíž nepřisvědčil ani této žalobní námitce.

39. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že správní orgány musely při ukládání sankce zohlednit další kritéria. Zde je třeba zdůraznit, že žalobce uvedl příkladem některá kritéria, která měla dle něho být správními orgány zohledněna, avšak neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti případu, které měly být v jeho prospěch zohledněny. Za takovou skutkovou okolnost rozhodně nelze považovat skutečnost, že mělo být vzato do úvahy, že nejvyšší dovolenou rychlost překročil jen nepatrně, když ji překročil o 32 km/h. Soud podotýká, že obsáhlost a fundovanost odůvodnění druhu a výměry správního trestu odpovídá tomuto charakteru přestupku, což je plně v souladu se zásadou hospodárnosti správního řízení.
40. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
41. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. ledna 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)